

Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser oprettholder Lovforslaget den hidtil gældende Ordning, idet det i en enkelt Sætning har præciseret Forholdet. Om dette har der været ført en til Tider ret lidenskabelig Diskussion i det andet Ting, idet man ønskede, at Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser angaaende visse mere almindelige Spørgsmaal ikke blot skulde kunne appelleres til Indenrigsministeriet, men ogsaa skulde kunne appelleres derfra videre til Højesteret, ja et enkelt Medlem mente i Virkeligheden, at enhver af Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser, selv de fuldkomne specielle og tekniske Spørgsmaal, skulde kunne føres frem til en Højesteretsafgørelse. Her overfor har jeg indtaget den Stilling, at jeg ikke paa nogen Maade har afvist en Drøftelse af en anden Appelordning end den nuværende; men den Ordning, som foresloges i Folketinget, maatte jeg afvise, idet en Ordning, hvor der ikke blot var Appel fra Arbejderforsikrings-Raadet til Indenrigsministeriet, men ogsaa fra Ministeriet til Højesteret, utvivlsomt var en Ordning, som kunde medføre unyttige Omsvøb. Ønsker man ikke at bibeholde den oprindelige Ordning, hvorved Sagen administreres af en særlig social Institution og af det Ministerium, hvorunder denne sorterer, men at have en Adgang til Domstolene, maa en Appelordning, som i alt Fald undgaar Omsvøb, tilvejebringes. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det Grundlag, hvorpaa den nuværende Afgørelsesmaade er tilvejebragt, har været meget stærkt underbygget under disse Lovforslags Tilblivelse. Hvad man har ment, var dette, at de Spørgsmaal, der her er Tale om, Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde, indtraadt under en Arbejders Arbejde for en Arbejdsgiver, bedst vil kunne løses tilfredsstillende for begge de to i dette Forhold interesserede Parter, naar det var en Institution, sammensat med dette særlige Spørgsmaal for Øje, hvori begge Parter var ligeligt repræsenterede, der havde Afgørelsen i sin Haand. Dette Synspunkt er meget stærkt udviklet i en Artikel i Martsnummeret af „Tidskrift for social Forsorg“ af Professor Dr. L. V. Birck, som blandt andet gør opmærksom paa, at han i 1903 i England førte en Samtale med Mr. Chamberlain om dette Forhold, hvorunder denne fremhævede den Løsning af Spørgsmaalet, som er tilvejebragt her i Landet, som absolut bedre end den, man havde i England, hvor utalte Processer om saadanne Sager havde medvirket til at gøre Lovgivningen upopulær. Denne Lov berøver jo heller ikke nogen Borger den

Adgang, han efter den øvrige Lovgivning har til at gøre Erstatningsansvar gældende, saafremt Ulykkestilfælde indtræffer ifølge retsstridige Handlinger eller Undladelser, f. Eks. saadanne Forhold, som omhandles i Automobilloven, Loven om Stærkstrømsanlæg og den særlige i Anledning af Gentofte-Ulykken tilvejebragte Jernbanelov. Ifølge Lovforslagets § 4 stilles Folk ganske frit med Hensyn til, om de vil benytte den øvrige Lovgivnings Regler eller den særlige Lovs Regler. Men altsaa overfor Spørgsmaalet om Appel stiller jeg mig ganske til Raadighed for det høje Ting med Hensyn til en fortsat Forhandling derom. Det samme gælder selvfølgelig Lovforslagets øvrige Enkeltheder, idet jeg efter den Behandling, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting fra alle Sider, drister mig til at gaa ud fra, at om de bærende Principper i Lovforslaget vil Enighed paa Forhaand være til Stede. Jeg haaber saa, at dette Lovforslag i dette høje Ting efter det grundige Forarbejde og den indgaaende Behandling i det andet Ting maa faa en saadan velvillig Modtagelse, at det kan lykkes snart at faa tilvejebragt den Enhed i vor Ulykkesforsikringslovgivning og den Udvidelse af den, som alle Arbejderklasser, alle, som arbejder i andres Tjeneste, længe har ventet paa og hele Samfundet utvivlsomt i høj Grad har haft Brug for.

Kragh: Det foreliggende Lovforslag har jo faaet en i høj Grad velvillig Modtagelse fra alle Partiers Side nede i det andet høje Ting, og jeg ser deri et Udtryk for Erkendelsen af, at den Ulighed, der efter den bestaaende Ulykkesforsikringslovgivning har været imellem de forskellige Grupper af Arbejdere, er urimelig, og at det er ønskeligt, at der heri sker en Ændring. Uligheden er en Følge af hele vor Ulykkesforsikringslovgivnings Opstaaen stykkevis. Det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister nu har fremsat et Lovforslag som det foreliggende, og jeg haaber ogsaa, at den samme Velvillie, som blev Lovforslaget til Del i det andet Ting, kan møde det her. Det forekommer mig, at den Op-gave, Arbejderforsikrings-Raadet fik overdraget i 1910, gennem dette Lovforslag og de deri nedlagte Grundprincipper er blevet løst paa en saa at sige paa alle Omraader særdeles anerkendelsesværdig Maade, og det maa hilses med Glæde, synes det mig, at hvis dette Lovforslag bliver til Lov, vil Antallet af kollektivt forsikrede og de i Forbindelse dermed staaende frivilligt forsikrede vokse fra under 1/2 Million til op imod